

כוחה של מנגינה

מקהלה?! של ילדים וילדות? בקהלה שלנו! התרגשתי ממש! מיד חשבתי על ליזה, חברה שלי. קויתי שליזה תשמח, ואולי הפעם תסכים לבוא אתי לקבלות השבת בבית הכנסת ולא תגיד שמשעמם פה.

לשמחתי ליזה הסכימה והגענו יחד לחזרה הראשונה. ליזה הביאה גם את אחותה ואת בן-הדוד שלהן יחד איתה.

משבוע לשבוע הקבוצה גדלה, ולאחר כמה חזרות כבר התחלנו להוביל את קבלות השבת בבית הכנסת בשירה חדשה, מרבית קולות. הילדות והילדים שהשתתפו במקלה הביאו אתם לקבלות השבת גם את ההורים, את הסבים והסבות, הדודים והדודות, שבאו לכבד אותנו ולהתגאות בנו. פתאום, אולם בית הכנסת היה מלא בשבת, ואפילו היינו צריכים להכניס כסאות נוספים.

המקהלה שלנו הפכה למרכז החיים של הקהלה. לאורך השנים הצטרפו למקהלה שלנו, ובזכותה גם לקהלה, אנשים ונשים רבים ורבות, עם אמונות ודעות שונות.

יחד יצרנו את הצליל המיוחד של קבלות השבת שלנו, שנשמע כמו פסיפס צבעוני של קולות. היינו גאים במפגשי השבת המיוחדים שהתמלאו בקולות רבים ומגוונים.

אגלה לכם/ן בסוד, ששמחתי מאוד מכך שהיה לי עם מי לחלק את הספריות הדביקות שחכנו מתחת לכסאות, ושכשגדלתי התחלתי אני להחביא ספריות בשביל הילדים והילדות הרבים שהגיעו.

(הסיפור נכתב על-ידי צוות מכון שיטים, בהשראת סיפורו של הרב מיכאל מלכיאור, כפי שמופיע בספר "ממך אליך - ספר השבת: תפילה, הגות וחוויה", עמ' 231-232)

שלום! קוראים לי אספן. פעם, כשעוד הייתי ילד, גרתי עם משפחתי בקהלה יהודית קטנה בעיר אוסלו, בירת מדינת נורבגיה. נורבגיה היא אחת מהמדינות הכי צפוניות בכדור הארץ! כן, זה אומר שרוב הזמן קר פה.

יש לי הרבה זכרונות מהילדות, ובמיוחד מימי השבת להם הייתי מחכה כל השבוע. רב האנשים בנורבגיה הם נוצרים, ולכן יום המנוחה הוא יום ראשון. להורים שלי היה חשוב לתת משמעות מיוחדת ליום השבת, ולכן בכל שבוע הלכנו יחד לקבלת שבת בבית הכנסת. אהבנו להפגש עם האנשים המבוגרים שהיו מגיעים לבית הכנסת, בעקר כמה שורדי שואה בודדים, ולדרש בשלומם. לא היו הרבה ילדים בני גילי בקהלה היהודית שלנו, והייתי אחד מהילדים היחידים שהגיעו. כך קרה שזכיתי להרבה תשומת לב מהמבוגרים. החזן נתן לי להיות העוזר שלו. אמא היתה נשארת אתי אחרי שהמתפללים המעטים הלכו כדי לעזור לסדר, ואני הייתי מאשר מהאוצרות שנשארו מתחת לכסאות, ובעקר מהספריות הדביקות (אני חושב שהחזן היה משאיר לי אותן בכונה, כאלו נפלו לו מהפיסים).

יום אחד, הגיע לקהלה רב חדש מארץ ישראל. קראו לו הרב מיכאל מלכיאור. לאחר כמה שבתות, כשראה שכמעט ולא מגיעים אנשים ומשפחות לקבלות השבת, הוא הזמין חבר מירושלים, בעז וולף, אותו הוא כנה "בעל תפלה" [מי שעוזר לחזן להוביל את התפילה בקולו]. ראיתי שהם תולים שלט צבעוני ויפה על לוח המודעות. חפיתי שהם יכנסו והתקרבותי לקרא:

הזמנה!
ילדים וילדות –
אוהבת לשיר? אוהב מוזיקה?
מזמנים ומזמנות להצטרף
למקהלת הילדים של אוסלו!